

MORERA • CASSADÓ • ALBÉNIZ

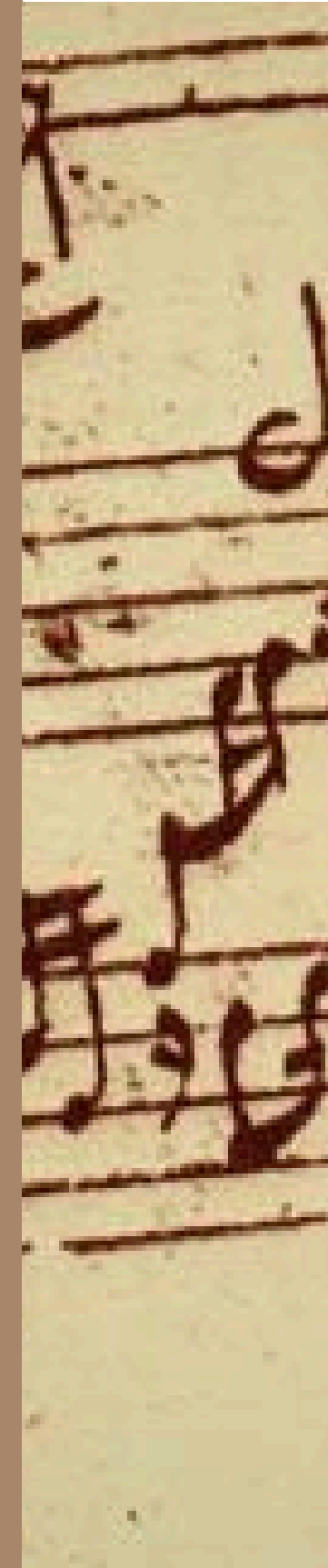

Enric Morera

Isaac Albéniz

Obres

- 1. Danza española, Op. 37 No. 3
- 2. Suite española, Op. 47: Granada
- 3. Iberia: El Albaicín
- 4. Toujours
- 5. Alborada catalane: Adieux des oiseaux au printemps
- 6. Gavotta
- 7. Tango Zerka
- 8. Mazurka
- 9. Col·lecció d'or: La més petit
- 10. Col·lecció d'or: Al bosc
- 11. Col·lecció d'or: A reveure
- 12. Col·lecció d'or: Cançó matinal
- 13. Col·lecció d'or: Cançó del fadri
- 14. Col·lecció d'or: L'orfaneta
- 15. Col·lecció d'or: Gavota
- 16. Col·lecció d'or: Cap al tard
- 17. Col·lecció d'or: Minuet
- 18. Col·lecció d'or: Per la muntanya

Isaac Albéniz

(Camprodon, el Ripollès, 29 de maig de 1860 - Kanbo, Aquitània (França), 18 de maig de 1909) va ser un compositor i intèrpret de pianocatalà de renom internacional. Va escriure obres per a piano, sis òperes (més una d'inacabada i tres d'esbossades) i més de dues dotzenes de cançons, així com diversos temes orquestrals i de cambra. La península Ibèrica i els seus paisatges foren per a ell font d'inspiració inexhaurible. Nen prodigi, va viatjar per tot el món i ens va deixar una extensa i prolífica producció musical amb notables innovacions instrumentals. A la seva ciutat natal es pot fer una immersió en una de les grans figures de la història de la música. Albéniz va morir relativament jove, als 49 anys, però la seva vida va ser intensa i va estar marcada per un constant anar i venir entre nombroses ciutats. Aquest caràcter obert, plural i divers, es reflecteix en les seves amistats, entre les quals destaca la de Fernández Arbós, Granados, Enric Morera, Antoni Noguera, Paul Dukas i els pintors modernistes Ramon Casas o Santiago Rusiñol. Gràcies als seus esforços com a empresari, director, pianista i compositor, es convertí en el primer músic català que aconseguí fama internacional. La seva música per a piano, sobretot la col·lecció de poemes simfònics Ibèria, va ampliar el camp tímbric del piano i la seva expressivitat. El fons personal d'Isaac Albéniz es conserva a la Biblioteca de Catalunya i al Museu de la Música de Barcelona, que obtingué la donació de la neta del compositor (inclou documentació biogràfica, exemplars manuscrits originals i objectes personals). La dansa espanyola no. 3 una mostra de lo que es diu tango Català, essencialment es una havanera amb influències antillanes quan la immigració en catalana a Cuba era molt important. Granada de suite Espanyola 47, I el Albaicin Iberia, són dos obres inspirades en la ciutat de Granada Andalusia.

Joaquim Cassadó i Valls

(Mataró, 30 de setembre de 1867 – un compositor. Va iniciar la seva formació musical amb mossèn Barcelona, 25 de maig de 1926) fou Manuel Blanch a Mataró. Amb nou anys va iniciar-se en l'estudi de l'orgue amb Salvador Puigsech, organista de Santa Maria. Un cop a Andreu del Palomar, a l'edat de dotze anys va estudiar harmonia i composició amb Sant Julià Vilaseca, que havia sigut mestre de Montserrat. Als catorze anys va entrar al seminari Conciliar. Anys més tard va esdevenir segon mestre de capella a l'església de la Mercè de Barcelona i finalment el 1901 va substituir a Bonaventura Frigola en la direcció. Amb la seva esposa Agustina Moreu van fundar una casa de pianos situada al Passeig de Gràcia de Barcelona i anomenada Cassadó & Moreu. Posteriorment va residir durant vuit anys a París on amb els seus dos fills, Agustí i Gaspar, hi va formar el Trio Cassadó. Al seu retorn a Barcelona es va dedicar sobretot a l'ensenyament i la composició però també va dirigir societats corals. Va ser un compositor polifacètic que va escriure obres simfòniques, teatre musical i música religiosa. Entre les seves obres més destacades hi ha la Sinfonia dramàtica estrenada el 1903 al Palau de Belles Arts de Barcelona, Hispania (fantasia espanyola) un concert per a piano i orquestra que va ser premiat per la Société Indépendente de Musique de París el 1911 i una òpera estrenada el 1920 anomenada Lo monjo negre. Encara que l'obra pel piano de Cassadó no és molt extensa, és d'una moltíssima qualitat. Zerka i Adieux des oiseaux mostren la influència del tango català. Toujours i Gavota són obres que mostren la influència del modernisme català. Pour UNE larme de l'any 1910 és una peça típica del la belle époque a França.

Enric Morera i Viura

(Barcelona, 22 de maig de 1865 - 11 de març de 1942) fou un compositor català prolífic, que va escriure mig centenar de partitures per a l'escena, nombroses obres simfòniques i poemes corals, concerts i una missa de rèquiem, encara que sobretot és conegut per les seves sardanes, cinquanta-sis per a cobla i un nombre més reduït, però d'un caràcter encara més personal, per a cor, entre les quals La Santa Espina, de les monges i Les fulles seques, La sardana L' Empordà. La seva obra s'adscriu a l'estètica neoromàntica del nacionalisme musical català. El fons personal d'Enric Morera es conserva a la Biblioteca de Catalunya i al de Barcelona. Museu de la Música

Quan tot just acabava de fer vint anys va aconseguir anar-se'n a Bèlgica: "Després de dues anyades seguides de sacrificis i estalvis, veient-se amb uns quants centenars de pesos arreconats; amb la vènia dels seus pares bondadosos, i amb el frenesí i la joia esborronadora de l'assedegat que albira (encara que al lluny) una font d'aigua fresca i regalada, s'embarcà amb rumb a Europa, decidit envers Bèlgica". Allà va estudiar harmonia amb el professor Felip Fiévez, sense entrar mai al Conservatori. Això no obstant, va fer coneixença i amistat amb eminents músics d'aquell país, com: Paul Gilson, Dupont, Eugène Ysaÿe, Retorn a Barcelona El François-Auguste Gevaert 1890, després de cinc anys d'estudiar a Edgar Tinel. Bèlgica, Morera va decidir tornar a Barcelona. Aquesta data marca el final de la primera etapa de la carrera musical del compositor, durant la qual va rebre les influències més contraposades, des de la música primitiva dels inques i altres races sud-americanes, fins als nous corrents musicals descoberts durant la seva estada a Bèlgica. L'Enric Morera es va donar a conèixer a Barcelona el 1893, gràcies a una composició orquestral titulada Dansa de gnoms, estrenada a la veterana Associació Musical.

Joaquín Zamacois y Soler

(Santiago de Xile, 14 de desembre de 1894 - Barcelona, 8 de setembre de 1976) va ser un compositor i musicòleg xilè-espanyol. Va ser parent de l'historiador i escriptor Niceto de Zamacois, de la soprano Elisa Zamacois, del pintor Eduardo Zamacois y Zabala, de l'actor Ricardo Zamacois i dels escriptors Eduardo Zamacois i Miguel Zamacois.

Va néixer el 14 de desembre de 1894 a Santiago de Xile, de pares espanyols; el seu pare era basc i la seva mare, catalana. El seu pare, Joaquín Zamacois y Zabala, va néixer a Bilbao el 1869, era compositor musical, músic i funàmbul, i provenia d'una llarga família d'artistes. Tot i que la seva família paterna era completament de Bilbao, l'origen del cognom familiar se situa a Hasparren (País Basc francès), on el cognom es transcrivia Samacoys al segle XVIII. La família es va traslladar a Espanya, establint-se a Barcelona.

Va començar la seva carrera musical de la mà del seu pare, per posteriorment estudiar al Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona i a l'escola municipal de música de la mateixa ciutat. Més endavant es va dedicar a l'ensenyament i a la composició. El 1914 va ser nomenat professor del Conservatori del Liceu, i el 1940 de l'escola municipal de música, de la qual va arribar a ser director el 1945, convertint-la en Conservatori.

Zamacois és conegut principalment per haver publicat un complet tractat d'Harmonia i molts textos docents, sobretot per al Conservatori del Liceu de Barcelona, però que s'utilitzen com a textos de referència per a l'ensenyament de la música a Europa i a l'Amèrica Llatina.

Va morir als 81 anys, el 8 de setembre de 1976 a Barcelona.

Gravat a Black Cat Estudio
La Garriga, Barcelona, gener 21,23,24 -2021

www.klassic-cat.com